

Editöre Mektup

Tıp fakültelerinde ders ölüyor mu?

Coşkun Bakar ^a

^a Doç. Dr., Çanakkale Onsekiz Mart Üniveristesi Tıp Fakültesi, Halk Sağlığı AD., Çanakkale, Türkiye

Geliş tarihi: 10.09.2017, Kabul tarihi: 08.02.2018

Sayın Editör,

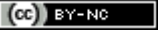
Uzunca bir zamandır bu soruyu ben de sürekli olarak kendime soruyorum. Ancak baştan şunu belirtmek istiyorum: bu yazı peşinen sınıf derslerine karşı olmak amacıyla kaleme alınmıyor. Gözlemlediğim bir durum var ki o da genç insanları yeterince eğitemiyoruz. Tıp eğitiminde ise konuşulması gereken oldukça fazla konu var. Anlaşılan o ki bu sadece bizim sorunumuz değil. "The New England Journal of Medicine"nın Ağustos sayısında Schwartzstein ve Roberts imzalı makale bu konuyla ilgili. "Tıp Okulunda derslere veda etmek – paradigma değişikliği ya da geçici bir heves/moda" başlıklı yazıda yazarlar, pasif bir şekilde bilgiyi emen öğrencilerin karşısında bir profesörün yer aldığı ders formatlarının terk edilmesi gerektiğini düşünüyorlar. Makale geleneksel eğitim yöntemlerimizi sorgulamaktadır. Beni etkileyen bölümlerden birisi ise makalenin başlarındaki 45 dakika içinde 60 slaytlık derslerin öğretmenin etkin bir yolu olmasına rağmen öğrenmenin etkin yolu olmadığını belirten ifadedir. Öncelikle şunu belirteyim, birkaç literatürle desteklenmekle birlikte

makale çoğunlukla yazarların görüşlerini ifade etmektedir. Bu konuda daha fazla kanıtı ihtiyaç olduğu ortadır. Ancak yaklaşık 15 yıllık eğitici tecrübem ve 10 yıllık bir tıp fakültesi kurma deneyimim sayesinde bu makaledeki ifadelerin tartışılmaya değer olduğunu düşünüyorum. Bizlere bir yandan konuyla ilgili bilimsel veriler oluşturma görevi, diğer yandan da karşılaştığı sorunlar karşısında çözüm önerileri geliştirebilecek becerilere sahip, lider nitelikte hekimler yetiştirebilmek için eğitim tekniklerini sürekli olarak gözden geçirme görevi düşmektedir.

Halen ülkemizde yaygın olarak uyguladığımız eğitim teknikleri, yeni kuşak hekimlerin öğrenme motivasyonlarını ve becerilerini ne kadar destekleyecek düzeydedir? Yüzlerce öğrenciyi bir amfiye doldurup power point slaytlarla anlattığımız dersler ne kadar kalıcıdır? Sınavlarımız gerçek anlamda hekimlerde görmek istediğimiz bilgi, beceri ve tutumları ölçebiliyor mu? Yoksa sadece statü veren diplomalar dağıtıp bilgiyi hekimlerin becerilerine mi bırakıyoruz? Tüm bu sorular her kademedeki tıp eğitimcisinin tartışması gereken sorulardan bazılarıdır.

Sorumlu Yazar: Coşkun Bakar, Çanakkale Onsekiz Mart Üniveristesi Tıp Fakültesi, Halk Sağlığı AD., Çanakkale, Türkiye, E-mail: drcbakar@hotmail.com

Copyright holder Turkish Journal of Public Health

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License. This is an open Access article which can be used if cited properly.

Makalede mevcut biyomedikal bilginin bir kişinin öğrenebilme kapasitesini çok aştığı, tıp fakültesi öğrencisinin yaşam boyu öğrenme kapasitesinin desteklenmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Eğiticilerin “ne” sorusu yerine “nasıl” ve “neden” sorularını kullanmalarının, öğrencilerin düşünce, tartışma ve en önemlisi de doktor gibi düşünme becerilerini etkileyeceği belirtilmektedir. Dijital teknolojileri çok daha iyi kullanan milenyum kuşağının bu özelliklerinin eğitim amacıyla kullanılması geleneksel yöntemlere göre daha başarılı sonuçlar üretebileceği ifade edilmektedir.

Tıp eğitiminin bugünü ve yarını dünyanın her yerinde tartışılmaktadır. Tek bir standart yöntem bulmak bugün için çok da olası değildir. Ancak geleneksel yöntemlerin açmazına takılmak da akıllıca değildir. Son yıllarda gerek devlet gerekse vakıf olmak üzere onlarca tıp fakültesi açılmıştır. Yüksek Öğretim Kurumu tıp eğitimi ile ilgili çekirdek eğitim programı yayınladı. Ancak fakültelerimizde verdiğimiz eğitimlerin etkinliğini, sahada ne gibi sonuçlara yol açtığını acaba ne kadar tartışıyoruz? Bu konuda yeterli bilimsel veri üretiyor muyuz? Bu makaleyi okuduğumda aklıma bu sorular geldi. Bence Halk Sağlığı camiası konuyu nesnel zeminde tartışabilmek için öncü rol oynayabilir. Çünkü eğitimin yarattığı çıktılar doğrudan sağlık sistemi üzerinde olumlu ya da olumsuz etkiler doğurmaktadır. Bu yüzden Schwartzstein ve Roberts’in makalesi okumaya ve tartışmaya değerdir.

Kaynaklar

1. Richard M. Schwartzstein and David H. Roberts. Saying goodbye to lectures in Medical School – Paradigm shift or passing fad? The New England Journal of Medicine 2017;377:605-607.